

Bà Hà nhận lấy tờ giấy, đây là tờ giấy xét nghiệm ADN của cu Thóc và Nhân, ghi tên họ rất rõ ràng. Thế nhưng phần kết quả lại bị cắt đi. Bà Hà nhìn vào tờ giấy, hai hàng lông mày nhíu lại định chửi vài câu thì con Hiền đã vội vã túm lấy bà run rẩy nói:

- Mẹ! Mẹ đừng tin, kết quả này chắc chắn là giả, có người cố ý chia cắt cu Thóc và gia đình mình.

Bà Hà nghe con Hiền nói đến đây thì trợn mắt hỏi lại:

- Mà nói cái gì thế?

Con Hiền vẫn không hề hay biết kết quả ADN bị cắt. Nó chẳng giữ nổi bình tĩnh nổi, bí mật này nó đã chôn vùi từ rất lâu, nó chỉ muốn xé tan tờ giấy kia ra làm trăm mảnh. Đến giờ phút này nó còn chẳng thể động não nghĩ ra được gì, bị kích động đến mức lắp bắp nói:

- Cu Thóc... cu Thóc là con của anh Nhân. Tờ giấy này kết quả là giả. Mẹ, mẹ đừng tin, có người đang cố ý khiến nhà họ Hồ mình thêm loạn lên.

Bà Hà bất chợt lùi chân lại nhìn con Hiền, thái độ của con Hiền khiến bà có chút nghi hoặc. Không ngờ cái lùi chân ấy lại khiến con Hiền tưởng bà đã biết chuyện rồi lại ra sức thanh minh:

- Trước làm Nipt bên bác sĩ Toàn, ông ấy cũng nói đứa bé trong bụng con là con trai. Lúc sinh cu Thóc anh Nhân cũng vào nhận con, cu Thóc giống hệt anh Nhân và thấy, sao mà có chuyện cu Thóc không phải con anh Nhân được?

Con Hiền càng nói, càng khiến bà Hà cảm nghi ngờ. Kết quả còn không có, có sao con Hiền lại ra sức phản bác? Chẳng lẽ thằng cháu đích tôn này của bà thật sự có vấn đề? Con Thanh thấy vậy liền lên tiếng:

- Cái tờ giấy này đâu có kết quả cu Thóc không phải con cậu Nhân đâu mà mợ phải thanh minh hả mợ?

Con Hiền nghe đến đây thì sững sờ. Đúng là có tật giật mình, nhìn ánh mắt nghi hoặc của bà Hà nó bỗng giật người. □hết tiết thật! Nó như phát ngộ, cái cảm giác bị chơi hết lần này đến lần khác, bị đá như quả bóng mà chẳng thể làm gì khiến nó thật sự muốn điên. Bà Hà liếc nhìn nó hỏi:

- Sao phải nhảy đùng đùng lên thanh minh? Chẳng lẽ cu Thóc có vấn đề gì sao?

Câu hỏi bình thường thôi nhưng lại trúng tim đen con Hiền. Mặt nó cắt không còn giọt máu nào, nụ cười méo mó gượng gạo đáp lại:

- Không phải như vậy mẹ ạ. Mẹ nhìn cu Thóc thấy giống hệt anh Nhân đó, sao mà có vấn đề gì được. Nhưng dạo này biệt phủ nhiều chuyện, con Giang nó hay bày trò ra để làm cho nhà họ Hồ thêm loạn. Con vì nghĩ nó lại bày trò làm giả giấy tờ nên mới thanh minh như vậy. Khả năng con này cũng làm giả xét nghiệm Nipt, đứa bé trong bụng nó là con gái cũng nên. Giờ

còn có đối tác làm ăn với Hoàng Hà ở đây, đây là nó cố ý muốn chìm cả Hoàng Hà xuống rồi. Trăm tội đổ lên đầu con Giang, thế nhưng giờ đây chỉ có như vậy mới khiến bà Hà nguôi đi một chút. Có điều cô Bích thì khác, cô nhìn con Hiền vẫn chưa hết cơn tức lao lên chửi:

- Có chắc là con Giang làm? Vậy còn chuyện chị hại tôi, cho tôi uống thuốc kích sinh thì chị thanh minh thế nào?

Con Hiền nhìn cô Bích, lúc này mới dần lấy lại đáp:

- Cô bình tĩnh đã, không biết cô nghe ai nói mà nói tôi như vậy, nhưng tôi chưa bao giờ hại cô. Biết đâu có người cố ý đặt điều cho tôi thì sao?

Có lẽ đến giờ con Hiền vẫn nghĩ cô Bích là cái loại ngu dân dễ dặt mũi, nếu chẳng may có ai tiết lộ thì dùng lời nói là xong. Thế nhưng chẳng ngờ cô Bích đã nghiêng răng rít lên:

- Chính tôi đã nghe được đoạn ghi âm, chị tự nhận chị đã sai con Hồng mua thuốc kích sinh cho vào bát súp mà mẹ Diệp nấu cho tôi. Giọng chị rõ ràng, chị còn chối?

Con Hiền có chút bất ngờ, đoạn ghi âm nào? Nó không thể nhớ ra nổi là đoạn ghi âm nào cô Bích đã nói tiếp:

- Không phải một đoạn đâu, vài đoạn liền. Cũng đừng nói với tôi là cắt ghép, tôi đã nhờ em chồng tôi hỏi mấy bạn kỹ thuật, đoạn ghi âm đó là thật.

Bà Hà từ lâu đã nhìn thấu ra bản chất xấu xa, tâm địa độc ác của con Hiền. Thế nhưng án cũ lật lại, bà ta vẫn không ngờ rằng con Hiền lại hại cô Bích ra nông nỗi ấy. Hồi đó cả nhà họ Hồ đã cấm túc mẹ Diệp, ông Hoàng còn vả mẹ mấy cái. Bà Hà nhìn con Hiền, trong lòng bỗng cảm thấy sờ sợ, so với bà năm xưa, thủ đoạn của nó còn độc ác, tàn nhẫn hơn nhiều. Giờ đây rước nó về làm dâu, sống cả cuộc đời với nó, nghĩ thôi bà đã cảm thấy tương lai nhà họ Hồ mịt mù. Bà bỗng nhớ đến chuyện sáng nay gặp gã đàn ông rách rưới, tự dưng cảm thấy dường như sắp có giông bão đến với biệt phủ này rồi.

Cô Bích vẫn oang oang chửi rửa rồi lao vào đánh con Hiền. Bà Hà không can, nhưng Nhân không thể không can. Trước mặt hẳn còn có Trúc, có Quỳnh, hẳn không thể nào làm ngơ được. Cuối cùng cô Bích cũng phải buông con Hiền ra, ngồi sụp xuống hiên mà suýt khóc. Cô uất ức vì đã tin tưởng con Hiền, không ngờ nó cũng chỉ coi cô là quân cờ trong các bước đi của mình. Con Hiền bị cô Bích đánh bầm dập, lê đôi chân nặng nhọc trở về nhà. Đau có đau, nhưng vẫn không bằng nỗi sợ hãi bất an không dứt trong lòng. Rốt cuộc thì Trúc sẽ làm gì? Cô ta đang muốn gì? Nó không tài nào nghĩ ra nổi, chỉ cảm thấy dường như mình cũng sắp rơi vào mười tám tầng địa ngục rồi. Không phải xiên một phát cho chết, mà là lăn qua lăn lại, chẳng biết lúc nào sẽ bị cho vào nồi nước đang sôi sùng sục. Cứ sống trong sợ hãi bất an thế này, có lẽ nó cũng sẽ tâm thần mà chết thôi.

Ở trên nhà, Trúc đang ra sức an ủi bà Hà. Cô nói với bà chỉ còn hơn tuần nữa là sinh nhật Hoàng Hà rồi, giờ có chuyện gì thì chuyện cũng phải cố gắng giữ gìn sức khỏe. Bà Hà nghe Trúc nói như vậy càng cảm thấy nuối tiếc và hối hận, nuối tiếc và hối hận khi đã rước phải thứ ma quỷ như con Hiền về, nuối tiếc và hối hận khi bỏ lỡ một cô gái như Trúc. Bà ta vừa nắm tay Trúc vừa nói:

- Giá kể như cháu là con dâu bác có phải tốt không. Bác thật sự chưa từng muốn con Hiền làm con dâu bác. Nhưng thằng Nhân cứ sống ò hể một hai đời lấy nó.

Trúc nhìn bà Hà, trước kia cô là cô con dâu bị ghẻ lạnh xua đuổi. Cả nhà họ Hồ hợp sức lại để cô biến mất trên đời này, chẳng phải lúc ấy họ mặc định con Hiền sẽ là con dâu sao? Vậy mà nay rước được con Hiền về cả nhà lại như có tang, còn cô lại được săn đón chẳng khác gì con Hiền ngày xưa. Nực cười thật. Nhân ngồi phía đối diện, gương mặt hắc ta lúc xanh, lúc trắng, hắc lò mờ đoán ra được rất nhiều việc con Hiền làm, nhưng giờ hắc cũng chẳng thể phản bội nó được. Thứ nhất đã cưới rồi, thứ hai hắc bị liệt dương, mà liệt dương thì cuộc sống này đâu còn tốt đẹp. Chỉ có điều giờ đầu óc hắc lại nghĩ đến chuyện khác, chuyện bản xét nghiệm ADN bị cắt kết quả đi. Không phải tự dưng có người đưa bản xét nghiệm ấy đến chứ? Con Hiền nói rằng có thể con Giang đứng sau, bà Hà có thể tin nhưng hắc không nghĩ con Giang đủ bản lĩnh, càng không đủ thế lực mà làm ra mấy chuyện kiểu này. Nhất là thấy thái độ gấp gáp thanh minh của con Hiền, nhìn lại cu Thóc đang ngồi trong lòng bà Hà, hắc có chút nặng nề.

Nếu cu Thóc không phải con trai hắc, hắc lại liệt dương, nghĩ thôi hắc cũng không dám nghĩ đến. Không thể nào! Hắc nhớ lúc hắc đến viện, con Hiền đã sinh con rồi, cu Thóc được các bác sĩ bệnh viện trao cho hắc, còn chúc mừng hắc vì sinh được thằng cu kháu khỉnh. Nếu cu Thóc không phải con trai hắc, thì cuộc đời này của hắc coi như chấm dứt, tất cả mọi thứ đều chấm dứt không còn ý nghĩa gì nữa cả. Bà Hà thấy thái độ của Nhân như vậy thì bức bối gắt lên:

- Mày làm sao đấy hả? Con bé đang hỏi mày mà cứ im như tượng phỗng. Dạo này tao thấy mày bệnh nặng lắm rồi đấy. Hay con ôn con kia cho mày uống ngải?

Nhân lúc này mới ngược lên, hắc ta cố gạt suy nghĩ bức bối trong lòng đáp lại:

- Chuyện sinh nhật Hoàng Hà con và thầy sẽ lo, con đang cho nhân viên in thiệp phát rồi. Đợt này mời đông hơn năm ngoái nữa.

- Rồi xong đợt này thì đi khám đi xem sao. Mày nhìn mày có giống người nữa không?

Trúc nhìn Nhân, nhưng hắc ta không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Hắc không xứng với cô, dù cô vẫn tốt đẹp như vậy, nhưng hắc đã không còn là một thằng đàn ông đúng nghĩa nữa rồi. Cô nhìn hắc tỏ ra thương cảm, nhưng cũng không dám phá bỏ giới hạn vì giờ hắc đã là người có vợ. Chỉ có thể lặng lẽ cười buồn với hắc mà thôi. Trúc ngồi ở biệt phủ thêm một lúc rất lâu, đến khi thấy con Hiền ra xe, phóng thẳng xe đi cô mới xin phép bà Hà đi về. Bà Hà có quý cô thế nào cũng chẳng giữ cô ở lại được, cuối cùng chỉ tiếc nuối tiễn cô, còn nói cô thường xuyên đến đây chơi với bà.

Khi Trúc rời đi bà Hà cũng bế cu Thóc tặc lưỡi. Cu Thóc rất quăn bà Hà, quăn bà hơn cả mẹ nó. Trẻ con là thế, ai yêu quý nó nó sẽ quăn quýt người đó hơn. Lúc này con Giang cũng từ dưới buồng đi lên, vừa thấy nó bà Hà liền hỏi:

- Nếu để ông Hoàng biết mày bày trò làm giấy xét nghiệm ADN gửi đến đây, cố tình làm loạn nhà họ Hồ thì mày nghĩ ông ta sẽ xử lý mày thế nào đây? Lúc ấy còn vin vào cái thai

được nữa không?

Con Giang không hiểu bà Hà nói cái "hết mẹ gì, nó ngập ngập ngập dài dài":

- Bà nói cái gì thế? Gì mà xét nghiệm ADN? Xét nghiệm ADN nào?

- Mà còn giả ngây giả ngô? Tao nói cho mày biết, lần sau mày còn làm mấy cái trò nhảm nhí này tao sẽ không tha cho đâu.

Càng nghe bà Hà nói, con Giang càng đéch hiểu gì, nó vỗ vỗ lên bụng nó cười cợt:

- Bà chị ghen quá hoá rồ hay sao? Tôi làm cái đéo gì mà bảo trò nhảm nhí? Xét nghiệm ADN cái "hết mẹ gì? Tôi biết cái đéo gì mà nói tôi thế?

Bà Hà tức hộc máu, nhưng nhìn cái thái độ của con Giang bà lại có chút khựng lại. Nó thật sự không biết gì, hay nó đang giả ngây giả ngô? Nếu nó không đứng sau thì là ai? Khi còn đang suy nghĩ "ô" lung thì ông Hoàng cũng về. Con Giang thấy ông Hoàng liền lao ra nũng nịu:

- Anh về muộn thế? Con nó đập em sáng giờ. Chắc nó nhớ thầy nó đấy.

Bà Hà nhìn mà chỉ muốn móc mắt con Giang ra ngay lập tức. Nhưng giờ bà phải cố nhịn thể hiện quyền uy của gia đình nên đưa cu Thóc cho ông Hoàng rồi hỏi:

- Còn hơn tuần nữa là sinh nhật Hoàng Hà, giờ ông còn chưa đưa kế hoạch cho tôi tôi làm sao mà lên thực đơn mâm cỗ cho kịp?

Ông Hoàng bế cu Thóc đáp lại:

- Đây, sáng nay thư ký làm xong rồi. Trong đây ghi rõ hết, tiền nong đợt này thằng Nhân đập hết vào dự án với Lung Linh nên đợt này làm tôi phải rút thêm quỹ ra. Bà tính toán thế nào cho tiết kiệm nhưng vẫn phải sang trọng, đầy đủ. Cả năm mới có một lần, toàn đối tác làm ăn lớn, là cơ hội cho Hoàng Hà phát triển nên không thể nào làm sơ sài được.

- Tôi biết rồi.

- Đấy! Thế tôi giao cả cho bà.

Bà Hà nhận lấy tờ giấy rồi liếc nhìn con Giang. Con nhãi ranh có làm bồ nhí thì vẫn là thứ tiện thấp kém, sao có cửa bà so với bà. Thế nên bà cũng chẳng thèm chấp nó, chuẩn bị tươm tất cho tiệc lớn nhất năm.

Khi Trúc về đến khách sạn, vừa bước vào sảnh đã thấy con Hiền đang đứng chờ mình ở quầy lễ tân. Gương mặt nó còn vài vết xước do sáng nay bị cô Bích đánh, mắt thâm quầng lại. Vừa nhìn thấy Trúc nó đã lao tới nói:

- Tôi có thể nói chuyện với cô một lúc được không?

Trúc nhìn con Hiền, gương mặt lạnh tanh đáp lại:

- Tôi không có gì để nói với cô cả.

Thực ra con Hiền cũng cảm thấy vô cùng nhục nhã, nhưng giờ đây nó cũng không thể nghĩ ra được cách nào hơn. Còn nước còn tát, nó nhìn Trúc van xin:

- Coi như tôi xin cô, tôi chỉ xin mười phút thôi.

Khoé môi Trúc khẽ nhếch lên, con Hiền cứ ngỡ cô sẽ không đồng ý, không ngờ Trúc đáp:

- Muốn nói chuyện thì lên phòng tôi.

Nói rồi cô cầm túi xách đi thẳng, con Hiền phía sau cũng cúi đầu đi theo. Sát vách của Trúc là phòng của hai tên đàn em đi theo bảo vệ cô, cô nhấn một tin rồi mở cửa phòng đi vào trong, không chốt cửa chỉ khép hờ. Vào đến bên trong, cô ngồi lên ghế, ngẩng mặt nhìn con Hiền hỏi:

- Muốn nói chuyện gì thì nói đi.

Con Hiền nhìn Trúc, hai tay đan vào nhau như thể cầu nguyện. Giọng nó run rẩy nghẹn ngào:

- Trúc! Tôi biết cô hận tôi, cũng biết cô nắm giữ nhiều bí mật của tôi. Tôi biết mình thật vô liêm sỉ và mặt dày, nhưng cô có thể tha cho tôi được không? Cũng vì tôi quá yêu anh Nhân, vì tôi đã sinh con với anh ấy, đàn bà khi yêu vô cùng mù quáng, tôi thật sự không muốn làm tổn hại đến cô. Nhưng lúc ấy tôi nghĩ không thông nên mới làm ra cái chuyện như vậy. Cô tha cho tôi được không, tha cho tôi một con đường sống.

Nghe đến đây Trúc đột nhiên phá lên cười. Cô cười đến ngật nghẻo, tiếng cười rùng rợn khiến con Hiền có chút lạnh sống lưng. Cười xong cô đáp lại:

- Lúc cô bắt cóc tôi, cho người hãm hiếp tôi, tôi cầu xin cô cô có tha cho tôi không? Cô định giết tôi, tôi cầu xin cô có tha cho tôi không?

Con Hiền nghe đến đây thì bật khóc nức nở, hai tay xoa vào nhau nức lên:

- Tôi biết có nói cỡ nào cũng không thể rửa sạch tội. Nhưng cô hãy thông cảm cho tôi, tôi bị trầm cảm sau sinh, lại thêm chuyện anh Nhân phũ phàng, tôi mới làm ra chuyện như vậy. Tôi thật sự hối hận.

Trầm cảm cái mả cha mày! Trúc rửa thầm, cô đưa tay chạm lên mặt con Hiền, nâng cằm nó lên, bóp chặt rồi rít lên:

- Nếu tôi hối, cô hối hận hay hả hê? Chẳng qua tôi đội mồ sống lại nên cô sợ tôi vạch trần cô mới hối hận thôi chứ gì? Loại người như cô, hối cũng còn không gột nổi bùn. Tôi là tôi thích hậ hậ cô thế đấy, để xem cô sống nốt quãng đời sau thế nào, mỗi ngày, mỗi tuần, mỗi tháng tôi đều tạo niềm vui cho cô. Thế nào?

Con Hiền đột nhiên quỳ sụp xuống, hai chân lên trên nền gỗ đập đầu xuống đất cầu xin:

- Cầu xin cô, tôi cầu xin cô tha cho tôi.

Còn nhớ năm nào khi cô bị con Hiền, con Bích và bà Hà ép uống thuốc phá thai. Cô cũng từng cầu xin từng kẻ, từng kẻ một tha cho cô. Thế nhưng không ai nghe lời cô cả, dù cho cô khóc cạn nước mắt cuối cùng con cô vẫn hối. Khi cô bị nhốt vào phòng kín, mẹ cô bị đày cho hối, cô cũng đã van xin đám người khốn kiếp ấy thế nào, nhưng rốt cuộc thì sao? Không chỉ riêng mẹ cô, mà ngay cả cô cũng suýt nằm dưới nắm mồ lạnh lẽo. Nay con Hiền cầu xin cô, nỗi đau nó đang chịu thấm là gì so với cô từng gánh. Nhìn nó quỳ xuống trước mặt cô, một chút thương xót cô cũng không hề có. Cô vẫn giữ thái độ lạnh lùng như vậy đáp:

- Cô có quỳ ở đây bao lâu, tôi cũng sẽ không bao giờ tha cho cô. Thế nên đừng làm mấy trò vô ích này.

- Tôi phải làm sao? Phải làm sao cô mới tha cho tôi? - con Hiền tức tưởi khóc

- giết người rồi đến đây cầu xin tha thứ? Cô nghĩ tôi là trẻ lên ba, hay một con rối ngu đần mà nghe theo lời cô?

Con Hiền lại chấp hai tay, dập đầu xuống đất giọng lạc đi:

- Xin cô hãy thương xót cho con tôi. Con tôi không thể không có mẹ được. Cô còn trẻ, xinh đẹp, nhưng tôi giờ chẳng còn gì cả. Cô nói đi, nói cho tôi biết tôi phải làm sao để cô tha cho tôi? Hay tôi để lại toàn bộ cổ phần công ty nhà tôi cho cô, cô xem có được không?

Nó cầu xin cô thương xót cho con nó, vậy nó đã từng thương xót cho con cô chưa? Cái công ty Quyết Tâm giờ chỉ còn bộ xương, cô cần sao? Chỉ là cái tên của cha mẹ cô, ngoài ra thì có gì liên quan? Cô cười rít lên đáp lại:

- Nếu biết có ngày hôm nay thì ngay từ đầu đừng làm việc ác. Cô ụng vào người khác thì có thể không sao, nhưng ụng vào con Thanh Trúc này thì đừng mơ có đường thoát. Cút!

Con Hiền ngược đôi mắt đầm lệ lên nhìn Trúc, ánh mắt cô mang đầy hận thù chồng chất như cô đã hận nó từ rất lâu rồi. Đột nhiên nó bỗng lạnh tóc gáy, có khi nào tất cả những chuyện này đều là cái bẫy, là cái bẫy mà Trúc đã giăng ra từ lâu để nó biến mình thành kẻ phạm tội không? Chứ không thì làm sao cô ta lại trở về nguyên vẹn như vậy? Nó chột thất kinh, run rẩy như thấy một hồn ma vằng vất rồi rú lên, miệng lắp bắp hỏi:

- Có phải... có phải cô đã biết trước chuyện tôi bắt cóc cô... có phải... có phải cô đã lên kế hoạch trước để tôi vào tròng không?

Giờ này nó mới biết sao? Trúc không đáp, cô chỉ ngẩng đầu cười khanh khách nói:

- Cút!

- Nói đi! Nói cho tôi biết, cô đã mua chuộc đàn em của tôi... cô đã cho tôi vào bẫy đúng không?

Con Hiền như giãy giụa như lên cơn động kinh, Trúc nhìn nó đang không kiểm soát được bản thân mình ra hiệu cho mấy tên đàn em đứng ngoài vào lôi nó ra. Con Hiền bị kéo xuống sảnh, ngồi sụp dưới chân cầu thang. Cả người nó không còn chút sức lực nào, bám lên tay vịn đứng không vững. Sao giờ nó mới nghĩ ra được? Sao giờ nó mới như bưng tỉnh. Nó lấy điện thoại gọi cho hai tên đàn em, thế nhưng cả hai đều không khai nhận là bị Trúc mua chuộc, thậm chí còn nói chính tay chúng đáp cô xuống dưới biển. Con Hiền như đứng giữa một mê cung, đầu óc là những mớ hỗn độn, nhưng có tìm cách thế nào cũng không thể cho mình một đáp án chính xác. Rốt cuộc Thanh Trúc đã nhúng tay vào những gì? Rốt cuộc cô ta là ai? Cô ta đã làm những gì? Cô ta quá cao tay, cô ta muốn gì? Con Hiền găm lên với hai gã đàn em, nhưng kết cục vẫn không thể đáp trả cho nó một câu trả lời hoàn chỉnh.

Không biết phải mất bao lâu con Hiền mới có thể trở về biệt phủ. Trên phủ lớn đang tất bật mua sắm cho ngày sinh nhật Hoàng Hà sắp tới. Nó về phòng, nằm vật ra giường nhìn lên trần nhà. Lúc này điện thoại của nó cũng vang lên. Là lão Thắng, nó nhấn nút nghe, đầu dây

bên kia giọng nói bỗng trở nên hốt hoảng:

- Hiền. Con về nhà ngay được không? Xảy ra chuyện rồi!

Con Hiền nghe giọng thầy nó, nhưng chính nó đã chẳng còn sức lực mà đi nổi nữa rồi. Có chuyện gì chứ? Còn có chuyện gì kinh hoàng hơn những chuyện nó đang trải qua nữa sao? Nó đáp lại:

- Có chuyện gì thầy tự giải quyết đi. Con đang rất mệt.

Phía bên kia giọng lão Thắng như sắp khóc:

- Bà Xuân bà ta ôm tiền công ty bỏ đi rồi. Thắng cu Long bà ta để đây. Con về ngay đi.

Nghe đến đây con Hiền cũng bàng hoàng ngồi dậy. Chuyện này chưa xong, chuyện kia lại đến, nó gào lên trong điện thoại:

- Sao bà ra lại ôm tiền đi? Thầy để bà ta giữ tiền sao?

- Bà ta ra công ty làm, ban đầu thầy chưa biết việc nhiều nhưng sau biết dần làm ăn cũng bắt đầu khấm khá hơn, bà ta xin cho kế toán nghỉ để đỡ một công lương. Không ngờ bà ta lại lấy tiền công ty trốn đi mất rồi.

- Sao thầy lại tin tưởng bà ta? Ngay từ đầu con đã nói thầy thế nào hả?

- Thầy cũng không ngờ...

- Thầy đúng là đồ ngu!!!

Con Hiền không kìm được gào lên chửi ông Thắng. Bất hiểu cũng được, nó không thể nào nhìn nổi nữa. Phải! Là đồ ngu mà! Tin tưởng một con đàn bà như mẹ Xuân là ngu độn. Nó thật sự như muốn điên dại, tiếp tục thét như lợn chọc tiết:

- Thầy tự đi giải quyết cái ngu của mình đi. Tìm mẹ ta về ngay đi. Tìm ngay mẹ ta về, mang tiền về ngay!

Đến giờ phút này đây chỉ còn Quyết Tâm để dựa vào, vậy mà lão Thắng còn để mẹ Xuân ôm tiền chạy đi. Con Hiền đã nghĩ đến đường cùng, là khi mất tất cả nó vẫn còn công ty của mẹ hờ để lại, nhưng giờ thì sao chứ? Nó bấu hai tay xuống nền nhà đến bật cả móng hét đến mức cổ họng như muốn cháy ra. Đường như ông trời đang ép nó phải □hết mới hả dạ! Con Hồng ở bên ngoài nghe tiếng hét thì đi vào. Nó đỡ con Hiền dậy rồi nói:

- Có chuyện gì vậy mẹ?

Con Hiền không há nổi mồm, trông giờ đây chẳng khác gì một cô hồn dã quỷ. Nó thật sự kiệt sức, không ngờ có ngày lại biến thành thế này. Vì sao chứ? Vì sao chỉ trong chốc lát như mất tất cả. Những thứ tốt đẹp nó từng mong giờ tan tành như bong bóng. Nó cố giữ bình tĩnh, giờ hai gã đàn em kia đã không còn tin tưởng được, nó chỉ còn cách tìm người khác. Trước tiên phải tìm hiểu lại một chút, nó cần biết rõ từng chân tơ kẽ tóc của Thanh Trúc kia. Chắc chắn, chắc chắn cô ta đứng sau tất cả mọi chuyện này. Từ từ nó sẽ nghĩ cách tiếp nhưng trước tiên nó phải tìm xem rốt cuộc Thanh Trúc này là ai, chừng nào chưa trừ khử được cô ta chừng đó nó sống không yên ổn. Nhất định cô ta phải □hết!

Những ngày tiếp theo biệt phủ trở nên bận rộn. Từng người, từng người đều làm việc bỏ hơi tai không có thời gian nghỉ ngơi. Con Hiền cũng bận vô cùng, bận điều tra về Trúc chỉ có

điều những chuyện nó làm hoàn toàn vô ích. Ngay buổi chiều gặp nó, tối hôm ấy Trúc đã bay vào Nam. Con Hiền không thể tìm ra thêm thông tin gì. Đã vậy, suốt khoảng thời gian này con Hiền không thể liên hệ được với mẹ ruột cu Thóc, cũng là người đang nuôi con gái nó. Nó thậm chí đã cho người vào Nam tìm kiếm nhưng bật vô âm tín khiến nó càng thêm bất an vạn phần. Lấy chồng như ý nguyện, nhưng sao nó bỗng cảm thấy như rơi vào địa ngục. Nó và Nhân từ lúc lấy nhau còn chẳng ngủ chung một giường, hẳn đã làm gì được cho nó? Sao nó bỗng cảm thấy tuyệt vọng thế này?

Vì chuẩn bị cho sinh nhật Hoàng Hà, Trúc bận việc nên không xuất hiện, con Hiền cũng vì thế mà bình an, không chút sóng gió nào. Thế nhưng càng bình an, nó lại càng cảm nhận được rằng dường như sắp có bão tố đến mà lại chẳng thể nào biết nó sẽ đến lúc nào. Con Hiền ngày đêm mất ăn mất ngủ, đến mức nó gần như rơi vào trạng thái trầm cảm. Thật sự là trầm cảm bởi một nụ cười cũng không có. Nghe con Hồng nói, Quỳnh khẽ bật cười, em gái cô còn chưa kịp làm gì có khi chính nó đã thần hồn nát thần tính rồi tâm thần cũng nên.

Biệt phủ bận rộn như vậy, Quỳnh và Vũ cũng bận rộn đầu kém. Chỉ có hơn một tuần thôi, hơn một tuần để chuẩn bị, cả cô, Vũ và Trúc lẫn chú Đông đều được phân công rõ ràng mọi việc. Năm nay còn là ba mươi năm thành lập công ty, dịp lớn như vậy chuẩn bị quà phải chu đáo. Chị em cô là những người được dạy theo khuôn phép, đã chuẩn bị quà thì phải chuẩn bị đầy đủ, từ ông Hoàng, bà Hà, cậu Nhân, mợ Hiền, cô Bích ai ai cũng phải có quà mới công bằng.

Suốt những ngày lo toan, bận rộn cuối cùng ngày mà bà Hà mong chờ nhất cũng đến, ngày sinh nhật Hoàng Hà. Nhất là năm nay, bà muốn ra oai với con Giang nên càng mong chờ ngày này. Đêm qua bà và ông Hoàng đã thống nhất sáng dậy nhốt tạm con Giang ở nhà tránh việc nó đến hội trường gây sự chú ý.

Hôm nay quan khách rất đông, so với đám cưới của con Hiền đông gấp cả bảy tám lần. Hội trường to nhất khu phố được thuê để tổ chức sinh nhật công ty. Ông Hoàng, bà Hà bước vào, lúc nhìn người MC bà Hà hơi nhíu mày hỏi:

- Không phải thuê MC cũ năm ngoái sao?

Ông Hoàng cũng thấy hơi lạ, nhưng tắc lưỡi đáp:

- Chắc thằng Nhân đổi lại rồi. Bên Star nhiều MC mà, đâu phải mỗi cậu năm ngoái.

- Nhưng tôi ưng cậu năm ngoái, nói năng lưu loát, dễ nghe.

Ông Hoàng không thích nghe cằn nhằn, nên nói qua loa:

- Ai mà chẳng được, bà cứ làm quá lên, giờ đổi cũng đổi rồi. Bà đi xem mâm cỗ thế nào đi.

Bà Hà cũng không muốn trong ngày này lại cãi nhau. Dù sao cũng phải giữ mặt mũi cho công ty. Lâu lắm rồi bà cũng mới được son phấn, trang điểm đẹp như hôm nay, coi như ngày vui đẹp để sau những ngày bất ổn ở biệt phủ. Đi một vòng, đột nhiên bà Hà phát hiện rất nhiều khách mời là họ hàng không có trong danh sách mời. Đây đều là đám họ hàng bà đã mời trong đám cưới của con Hiền và Nhân. Dịp sinh nhật công ty là để làm ăn, nên bà chưa bao giờ mời đám người ấy cả. Bà liếc nhìn ông Hoàng có chút bực dọc, chắc là ông ta lại nể

nang họ hàng nên mời đây mà. Nhưng giờ đã trót rồi, chẳng thể đuổi người ta về được, bà đành nén bực vào rồi đi xuống dưới.

Ở phía xa, Nhân mặc bộ vest rất đẹp. Sắc mặt hẳn hôm nay đã khá hơn rất nhiều, không còn tái xanh như hồi mới cưới vợ. Con Hiền cũng mặc bộ váy trắng lộng lẫy, dấu sao nó vẫn là vợ chính thức của Nhân, bà Hà không thể cấm cản nó đi dự tiệc được. Có điều dù lớp trang điểm đậm vẫn không che đi được gương mặt nhợt nhạt, thiếu sức sống của con Hiền. Hôm nay có lẽ phải cố gắng lắm nó mới gượng dậy mà đi được. Dấu sao nó vẫn muốn bám víu vào Hoàng Hà, nếu như tất cả mọi người biết nó là vợ của Nhân, hẳn ta sẽ không thể nào không bảo vệ nó được. Nó đã nghĩ thông suốt, phải nhân cơ hội này mà tìm chỗ dựa vững chắc cho mình. Nếu Thanh Trúc có làm gì nó thì Hoàng Hà phải chống lưng. Thế nên ngay từ đầu buổi tiệc nó đã đứng cạnh Nhân, tay cầm ly rượu tươi cười chúc từng vị khách một. Nhân chẳng lấy làm vui vẻ, hẳn còn chẳng thèm nắm lấy tay vợ, đưa đôi mắt ra ngoài tìm kiếm một bóng dáng khác.

Quan khách mỗi lúc một đông, Vũ, Quỳnh, cả chú Đông đến từ sớm, đã có mặt trong bàn tiệc giữa hội trường. Con Hiền cũng đảo mắt vài vòng, ánh mắt lăm la lăm lét như sợ điều gì đó. Cô Bích nhìn con Hiền, càng lúc càng cảm thấy ghét và ngứa mắt. Thế nhưng con Hiền không có tâm trí mà để ý đến, tay cầm ly rượu mắt vẫn liếc ra ngoài. Phía bên trên MC bắt đầu cất tiếng:

- Xin chào các vị khách quý, hôm nay nhân dịp lễ sinh nhật Hoàng Hà, đặc biệt hơn năm nay là sinh nhật thứ ba mươi năm thành lập Hoàng Hà, lời đầu tiên cho phép Quang Tú được gửi lời chúc sức khỏe tới tất cả các vị khách quý.

Khi MC vừa nói đến đây, đột nhiên con Hiền bỗng sững sờ lại. Từ bên ngoài một bóng dáng đang bước vào, không phải Trúc, mà là mẹ của cu Thóc đang bế một bé gái vô cùng xinh đẹp, mặc bộ đồ công chúa trắng tinh. Con Hiền thất kinh, ly rượu suýt rơi xuống vớ. Nó loạng choạng dựa vào Nhân, không ngờ hẳn ta phũ phàng đẩy nó ra nói nhỏ:

- Cô đứng cẩn thận đi cho tôi nhờ.

Ngàn vạn lần nó không dám tin mẹ cu Thóc lại xuất hiện ở đây, còn nhìn nó vô cùng bình thản. Nó nhú mày, lắc đầu ra hiệu nhưng chị ta hoàn toàn không phản ứng gì vẫn bế bé gái ngồi xuống ghế. Phía trên MC lại nói:

- Trước tiên Quang Tú xin mời các thành viên trong gia đình Hoàng Hà lên sân khấu trước ạ. Con Hiền đôi chân nặng như chì, bên ngoài Trúc lúc này cũng đến. Cô hôm nay cũng mặc chiếc váy trắng, đi cạnh anh Vương xinh đẹp nổi bật từ từ tiến vào. Con Hiền nhìn thấy Trúc, nổi thất kinh, sợ hãi lại tăng gấp bội phần. Bà Hà đang đếm mâm cũng vội vã đi lên, thấy con Hiền bà liền mắng nhỏ:

- Còn đứng đực ra đó làm gì. Tôi cấm chị được lên sân khấu đó.

Thế nhưng con Hiền biết, dù con ác mộng có kinh hoàng ra sao vẫn phải khẳng định nó là con dâu Hoàng Hà đã. Chỉ có như vậy may ra mới có thể vượt qua được bão giông sắp tới. Hoàng Hà vững chãi như vậy nó phải dựa vào chứ. Nó túm lấy Nhân đi lên sân khấu cùng.

Bên dưới có người biết nó là vợ hai của Nhân nhưng cũng có người chưa biết. Bà Hà dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn nó nhưng nó vẫn cố bám lấy Nhân như bám vào sợi dây mong manh cuối cùng. Khi lên đến sân khấu có vài lời xì xào, nhưng con Hiền không để tâm. Tâm trí nó hoàn toàn đặt lên người mẹ cu Thóc. Cả một tuần nay liên lạc không được, tìm kiếm không ra, nay chị ra bế đứa con gái của nó đến đây nó bỗng cảm thấy dường như hôm nay là tận thế của mình rồi. Người MC bắt đầu mở loa rồi nói:

- Cảm ơn tất cả quan khách đã có mặt ở đây. Sự có mặt của các vị là niềm vinh hạnh cho Hoàng Hà chúng tôi. Nào các vị hãy cùng hướng mắt lên màn hình, xem lại thành quả của Hoàng Hà suốt ba mươi năm nay.

Trên máy chiếu bắt đầu phát hình ảnh, Hoàng Hà từ những ngày mới thành lập. Bức ảnh Hoàng Hà cũ kỹ từ rất lâu, từng bức, từng bức một được chiếu lên. Thế nhưng khi vừa chiếu được khoảng bảy tấm ảnh đột nhiên cả hội trường bỗng ồ lên. Bên trên là đoạn video clip sex bị cắt tiếng, mà nhân vật chính không ai khác là ông Hoàng và con Giang. Đám người nhà họ Hồ vẫn chưa hiểu có chuyện gì, thấy tiếng ồ thì quay lại bất giác sững sờ. Người MC vội vã ấn nút tắt nhưng không được, đoạn clip sex vẫn tiếp tục diễn ra. Bên dưới tiếng ồ càng lớn, tổng giám đốc công ty Hoàng Hà lộ clip sex còn gì hot hơn? Có người cầm điện thoại lên quay, có tiếng xôn xao chỉ trỏ hỏi nhau:

- Trời ơi! Tổng giám đốc Hoàng Hà cặp với ai thế này? Chẳng phải ông ấy có tiếng chung thủy, một lòng, một dạ với vợ sao?

- Không thể tin nổi mà, nhìn bên ngoài đạo mạo thế này mà lại ngoại tình. Vợ ông ta sẽ thế nào đây?

- Tôi không thể cho chồng tôi hợp tác với Hoàng Hà được nữa đâu! Thế này lại hỏng hết chồng.

Đám người nhà họ Hồ mặt mày thâm tím, bàng hoàng, xấu hổ nhục nhã vô cùng. Chuyện gì thế này cơ chứ? Ai đang làm gì thế này cơ chứ? Nhân nhìn khách mời, rít nhỏ lên với người MC, người MC cũng đang loạn lên cuối cùng tìm được nguồn điện nhấn nút tắt nguồn, màn hình lúc này mới đen kịt!

Thế nhưng chỉ ba giây sau, màn hình chiếu lại sáng lên, một luồng sáng chiếu đến. Trên màn hình ấy một bức di ảnh hiện lên. Bức di ảnh ấy không phải ai khác chính là Diệp. Hội trường trong phút chốc lại loạn như ong vỡ tổ, còn đám người nhà họ Hồ thì rợn người, hoảng loạn không hiểu có chuyện gì xảy ra, cô Bích không kìm được còn rú lên!